

Vyvěšeno dne: 15. 7. 2026
Svěšeno dne: 29. 7. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **BZENEC1630 s.r.o.**, se sídlem Růžová 972/1, Praha 1, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. 7036635/25/2080-81541-609327, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2026, č. j. 6 Af 20/2025-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o to, zda poddlužník, jemuž bylo exekucním příkazem na příkázání peněžité pohledávky podle § 191 odst. 1 daňového řádu zakázáno vyplatit pohledávku daňovému dlužníkovi, může v žalobě proti exekucnímu příkazu namítat neexistenci příkázané pohledávky.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím – exekucním příkazem vydaným podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. c) a § 191 odst. 1 daňového řádu – nařídil daňovou exekuci příkázáním jiné peněžité pohledávky. K vymožení nedoplatku na daních, který vznikl obchodní společnosti BZENEC SEKT a.s. (dále jen „dlužník“ nebo „dlužník BZENEC SEKT“) nesplněním povinnosti zaplatit částku stanovenou zajišťovacím příkazem žalovaného ze dne 9. 7. 2025, žalovaný zakázal žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) jako poddlužníkovi, aby po dobu trvání daňové exekuce vyplatila dlužníkovi pohledávku z titulu smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025. Tato smlouva byla uzavřena mezi dlužníkem jako prodávajícím a stěžovatelkou jako kupující. Dále žalovaný zakázal provést na tuto pohledávku započtení nebo s ní jinak nakládat, a to až do výše nedoplatku, pro který byla exekuce nařízena, a uložil stěžovatelce, aby po doručení vyrozumění o nabytí právní moci exekucního příkazu vyplatila příkázanou pohledávku na účet žalovaného, jakmile se stane splatnou.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti exekučnímu příkazu. Neztotožnil se s námitkou, že exekuční příkaz nenabyl právní moci z důvodu jeho neoznámení dlužníkovi. Ze správního spisu ověřil, že exekuční příkaz byl doručen zmocněnci dlužníka, který jej zastupoval na základě plné moci pokrývající nejen nalézací daňové řízení, ale také navazující zajišťovací a exekuční řízení. Dále městský soud neshledal nepřezkoumatelnost exekučního příkazu. Tvzení stěžovatelky o neexistenci pohledávky není důvodnou obranou. V době vydání exekučního příkazu existovala neuhrazená pohledávka v daňovém řízení a dlužník měl pohledávku vůči stěžovateli jako poddlužníkovi. Tyto skutečnosti jsou v exekučním příkazu uvedeny dostatečně. Je v něm uveden exekuční titul (vykonatelný zajišťovací příkaz žalovaného ze dne 9. 7. 2025), jakož i pohledávka, kterou má dlužník vůči stěžovateli (pohledávka ze smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025). Jiné okolnosti, které stěžovatelka tvrdí v žalobě, nezpochybnují vydání exekučního příkazu. Může však jít o důvody, které lze uplatnit v návrhu na zastavení daňové exekuce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., navrhla jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Podle jejího názoru napadený rozsudek nezohlednil vadu řízení spočívající v absenci řádného doručení exekučního příkazu dlužníkovi. Městským soudem provedený výklad plné moci udělené zástupci dlužníka není podle stěžovatelky správný, neboť exekuční řízení nelze považovat za navazující daňové řízení ve vztahu k řízení nalézacímu. Tím by mohlo být pouze řízení o oprávněném prostředku.

[5] Napadenému rozsudku dále stěžovatelka vytýká, že nezohlednil nepřezkoumatelnost exekučního příkazu. V exekučním příkazu totiž nebyla vůbec řešena otázka existence postižené pohledávky, která měla být kupujícím již uhrazena. Splatnost pohledávky byla podle smlouvy o přechodu obchodního závodu nastavena do jednoho měsíce od její účinnosti. Exekuční příkaz byl tedy vydán až po uplynutí doby splatnosti, kdy již ze smlouvy vyplývalo, že pohledávka nemá existovat. Nelze se ztotožnit se závěrem městského soudu, že prostá smlouva je sama o sobě bez dalšího dostatečným podkladem pro přezkoumatelný závěr o existenci postižené pohledávky. Napadený rozsudek je také vnitřně rozporný. Městský soud ve svých úvahách zaměnil neexistenci pohledávky v době vydání exekučního příkazu a následné odpadnutí důvodu exekuce.

[6] Nezákonnost exekučního příkazu vyplývá i z následného procesního postupu žalovaného v daňové exekuci, který popírá platnost a existenci pohledávky. Ten na jedné straně exekučně postihl pohledávku dlužníka ze smlouvy, na straně druhé však tuto smlouvu považoval za absolutně neplatnou pro porušení § 219 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný v jiných exekucích dovozuje, že vlastníkem části nemovitých věcí, které byly součástí závodu dlužníka, je nadále dlužník. Tím ovšem naprosto popírá své tvrzení, že dlužník má vůči stěžovateli platnou peněžitou pohledávku na zaplacení kupní ceny za prodej obchodního závodu, kterou postihl napadeným exekučním příkazem. Pokud by byla pravdivá teze žalovaného o absolutní neplatnosti smlouvy, nemohla by z takového právního jednání vůbec vzniknout platná pohledávka, kterou by bylo možné postihnout exekučním příkazem.

[7] Ke kasační stížnosti se za žalovaného vyjádřil Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, který vykonává vybranou působnost podle § 10 odst. 4 písm. c) a § 12 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve vztahu k vymáhání daňových nedoplatků dlužníka BZENEC SEKT. Kasační stížnost navrhl zamítnout. Žalovaný doručil exekuční příkaz dlužníkovi v souladu se zákonem, neboť daňová exekuce je dílčím řízením,

pokračování

kteří je součástí daňového řízení a navazuje na řízení nalézací. I k daňové exekuci se tedy vztahovala plná moc ze dne 10. 2. 2025. Řízení o opravných prostředcích nemůže být řízením navazujícím na nalézací řízení, neboť samotné je součástí nalézacího řízení. Ani případné nedoručení exekučního příkazu dlužníkovi by nezpůsobilo jeho nezákonnost, pouze by nenabyl právní moci. Stěžovatelka, byť žalovanému podáním ze dne 9. 10. 2025 sdělila, že pohledávka na zaplacení kupní ceny zanikla před doručením exekučního příkazu, tento zánik navzdory výzvám k poskytnutí informací správci daně nijak nedoložila. Exekuční příkaz splnil veškeré zákonem stanovené formální náležitosti. V případě prokázání úhrady pohledávky bude rozhodnuto o zastavení daňové exekuce. K tvrzené vnitřní rozpornosti svých postupů žalovaný uvádí, že ani v jiných řízeních neshledal neplatnost smlouvy v celém rozsahu. Stěžovatelkou uvedená exekuční řízení se týkají nemovitých věcí, nikoli závodu dlužníka a exekvované pohledávky jako celku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští. Stěžovatelka je zastoupena advokátem. Bylo tak možné přezkoumat rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž je třeba přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Obdobnou věcí téže stěžovatelky se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 24. 6. 2026, č. j. 6 Afs 58/2026-32 a č. j. 6 Afs 75/2026-30. V nich vyslovené právní závěry se uplatní i v nyní posuzované věci.

[11] Dlužník udělil plnou moc ze dne 10. 2. 2025 zástupci JUDr. Ing. Ondřeji Lichnovskému, advokátovi, k zastupování „*ve věci nalézacího daňového řízení [...], jakož i [...] v případném navazujícím daňovém či soudním řízení*“. Plná moc se tedy vztahovala nejen k nalézacímu daňovému řízení, nýbrž také k dalším dílčím řízením podle § 134 odst. 3 daňového řádu. Dílčím řízením je také navazující řízení při placení daní, včetně řízení exekučního. Řízení o řádném opravném prostředku naopak samostatným dílčím řízením není. Jde o součást nalézacího daňového řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 4 Afs 211/2018-49, bod 28). Exekuční příkaz byl proto řádně doručen daňové dlužnici, kterou její zástupce zastupoval na základě uvedené plné moci i v řízení při placení daní (podrobněji rozsudek NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, body 13 až 16).

[12] Důvodnou není ani námitka nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu vydaného podle § 191 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný v něm specifikoval osobu dlužníka a poddlužníka, jakož i právní titul, podle něhož vznikla dlužníkovi vůči stěžovateli peněžitá pohledávka, k jejímuž vymožení byl exekuční příkaz vydán. Není rozhodné, že se v něm žalovaný podrobněji nezabýval otázkou, zda v době nařízení exekuce byla přikázána pohledávka splatná či uhrazená. Stejně tak žalovanému nelze vytknout, že nezohlednil zánik přikázané pohledávky. Poddlužník sice může podávat námitky proti exekučnímu příkazu na přikázání jiné peněžitě pohledávky, ty se však mohou týkat „*pouze předpokladů pro nařízení daňové exekuce: tedy především existence daňového nedoplatku, exekučního titulu, vhodnosti a proporcionality zvoleného způsobu exekuce a případně též správnosti procesního postupu správce daně*“, zatímco „*otázky existence a promlčení postižené pohledávky*“ nemohou být věcně posuzovány správcem daně v námitkovém řízení (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 5. 2010, č. j. 5 Afs 33/2008-180, č. 2084/2010 Sb. NSS, bod 20). Případná neexistence přikázané pohledávky tedy nezpůsobuje nezákonnost exekučního příkazu, nelze ji řešit námitkami proti exekučnímu příkazu a může být toliko důvodem pro případné pozdější (třeba i jen částečné)

zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, jak upozornil žalovaný (srov. rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, body 17 a 18, a č. j. 6 Afs 75/2026, body 10 a 12).

[13] Poddlužník, který tvrdí neexistenci pohledávky vůči daňovému dlužníkovi, ať již z důvodu, že tento závazek nikdy nevznikl, zanikl některým ze zákonem stanovených způsobů, nebo byl promlčen, nemůže být exekučním příkazem nařizujícím exekuci postižením jiné peněžitě pohledávky nijak dotčen na svých právech. Jeho práv se totiž exekuční příkaz může dotknout pouze v případě, že závazek vůči daňovému dlužníkovi existuje (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180, bod 25). Pokud poddlužník podá žalobu proti exekučnímu příkazu a jediným uplatněným žalobním bodem je jeho tvrzení o tom, že k rozhodnému dni (tedy ke dni doručení exekučního příkazu poddlužníkovi) neměl vůči daňovému dlužníkovi peněžitý závazek specifikovaný v exekučním příkazu nebo že je tento závazek promlčený, netvrdí myslitelné dotčení na svých právech a jeho žalobu je třeba odmítnout (bod 27 citovaného rozsudku).

[14] Otázkou existence pohledávky ke dni doručení exekučního příkazu poddlužníkovi se tedy městský soud zabývat nemusel a neměl. Není úlohou správního soudu věcně řešit námitku poddlužníka, že nemá žádný závazek plnit daňovému dlužníku, neboť takovou námitku bude řešit civilní soud v případném řízení o poddlužnické žalobě správce daně podané podle § 186 odst. 3 daňového řádu (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180, bod 28). Podle tohoto ustanovení *„nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekučním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby ke soudu“*.

[15] Uvedené závěry vyslovil rozšířený senát ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinném do 31. 12. 2009. Jsou však plně použitelné i při výkladu daňového řádu, neboť současná úprava exekučního příkazu na příkazání jiné pohledávky v daňovém řádu je založena na obdobných principech (na zmíněný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180 odkazuje z novější judikatury např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2023, č. j. 7 Afs 311/2022-68, bod 14; obdobně rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, body 19 až 21, a č. j. 6 Afs 75/2026, body 13 až 15).

[16] Poukazem stěžovatelky na další postupy žalovaného po vydání exekučního příkazu v souvisejících věcech se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávají správní soudy žalobou napadená rozhodnutí ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Skutečnosti nastalé po vydání exekučního příkazu tedy nemohou mít žádný vliv na posuzování jeho zákonnosti. Kromě toho § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení o kasační stížnosti koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny. Teprve poté může zákonnost jejich posouzení, pokud se zároveň promítly i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. V posuzované věci ale stěžovatelka námitku tohoto obsahu v žalobě vůbec nevznesla a učinila tak poprvé až v kasační stížnosti. Tato námitka není přípustná (obdobně rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, bod 22, a č. j. 6 Afs 75/2026, bod 16).

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že postup finančních úřadů při výkonu vybrané působnosti (vymáhání daňového nedoplatku) podle § 10 odst. 4 písm. c) a § 12 odst. 4 zákona o Finanční správě České republiky nemá vliv na určení žalovaného v řízení o žalobě proti rozhodnutí a nezakládá změnu žalovaného podle § 69 s. ř. s. (obdobně rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, bod 23, a č. j. 6 Afs 75/2026, body 17).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2026

L. S.

JUDr. Barbara Pořízková v. r.
předsedkyně senátu